

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....Lei 200—
Pe un jumătate an.....Lei 100—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-60

In fața bustului lui Simion Bărnuțiu

Motto: *Strigă Bărnuțiu din Sibiu,
Că Ardealul nu-i pustiu...*

Cu doi ani înainte de mijlocul veacului trecut se iscă o furtună în Apusul european. Involbură mai întâiu capitala Franței, Parisul, teatrul clasic al revoluțiilor în epoca contemporană, căruia îi sparse, prin sângeroase val-vârtejuri, pavajul de piatră, transformându-l într-o mulțime de baricade. Și fiindcă furtuna este o deslănțuire de forțe elementare, care nu se oprește, nu se poate opri, la granițe etnografice sau la artificiale frontiere politice, ea surprinse apoi, cu o furie nestăpânită, aproape întreg continentul european. Nu izbucni din senin. „Sfânta Alianță”, adică sacra conspirație a duhurilor retrograde, incapabile de-a desprinde morală războaielor napoleoniene, îi pregăti terenul cu o savantă încăpăținare. Printr-o presiune conștientă, pe cât de reacționară pe atât de semeată, creie și hrăni, timp de aproape trei decenii, acea diferență de temperatură în atmosfera politică a Europei, acea revoltă crescândă în sufletul colectiv al mulțimilor populare, care nu se putea potoli decât prin aspre și apocaliptice descărcări electrice. Și încă prin eava: prin constrângerea forțată a „distanților domnitoare”, biete vechicule de tradiții stupide și ambiții anti-istorice — la simțul realităților naționale. Pentru aceste mulțimi, galvanizate tot mai rodnic de progresul intelectual al timpului, mobilizate deci tot mai imperios de miracolul conștiinței de sine, furtuna era „vântul de libertate” mult așteptat, binecuvântat curent de aer cald, care topește zăgazurile de ghiată ale reacționarismului.

Astfel, această furtună nu se putea opri nici la stâlpii de frontieră ai Austriei, unde Clemens Wenzel Metternich își epuizase întreaga dexteritate teroristică. Celebrul cancelar al Sfintei Alianțe fu surprins pe neașteptate; opera i se prăbuși în mijlocul unui vacarm îngrozitor și pielea-i tăbăcită nu scăpă de plumburile vrășmașe decât printr'un tainic refugiu în Anglia, unde creșterea pe hârtie cele opt volume de amintiri resemnate. Sacrul imperiu român de esență germanică se cutremură din temelii: mica burghezie vieneză dădu semnalul de atac, iar dorul de independență al rasei maghiare îi capătă îndemnurile, fructificându-le în mii de ecouri adânci, într-o teribilă afurisire a Casei de Habsburg.

Valurile furtunii se abătură apoi, logic și natural, și asupra noastră, a Românilor din Ardeal. Și, ciudat capriciu al istoriei, șoaptele misterioase din Apus n'au prins aici numai prin forța irezistibilă a *contagiumii*. Incepând cu domnia lui Iosif al II-lea, Ungurii, stăpânii noștri imediați, practicau în mic sistemul de opresiune austriacă, tinzând zadarnic a comprima o eterogenitate etnografică în formula de stat a maghiarismului providențial. Imnurile

inchinate libertății de către zvăpăiatul și genialul Petőfi aveau așadar, nu un sens general uman, ci o simplă semnificație maghiară: ele preaslăveau independența națiunii maghiare, dar slădau superb avântul spre libertate națională al celorlalte popoare. La început, adică în primele spasmuri revoluționare, această limitare a conceptului de elibertate în cadrele psihologiei „de pe pustă” n'a fost observată limpede din partea conducătorilor noștri. În atmosfera de curată nădejde a bucuriei inițiale ipocrizia unghurească a fost luată drept *sinceritate*, drept prilej, de admirație pentru energica pășire a cutropitorilor.

Dar pe măsură ce revoluția creștea și pe măsură ce fanatismul maghiar își risipea rânjețele ironice pe plaiurile ardeleni, cerând uniunea Ardealului cu Ungaria sau moarte — pe cerul întunecat al provinciei noastre străbune se iviră fulgerele presimțirilor sinistre. Se iscă atunci necesitatea obștească de a lua o *dărză atitudine românească atât față de spiritul veacului cât și față de pehlivăniile ademenitoare ale rasei maghiare*, o atitudine cu atât mai categorică cu cât prilejul era unic, îi putea adică oferi și motivele determinate și justificarea.

Meritul de-a fi demascat până la sânge ipocrizia maghiară și de a fi fixat odată pentru totdeauna această atitudine, echivalentă sub toate raporturile cu un vast și bine rumegat *tesament politic, îi revine exclusiv unui singur om: lui Simion Bărnuțiu*.

Originar din Sălaj, din acel Nord al românismului unde mîntea nu e, — poate, — împodobită cu prea multe nuanțe de supletă, dar unde convingerile sunt mai tari, Bărnuțiu implinea atunci 40 de ani, se bucura deci de privilegiul deplin al maturității de judecată și al curajului robust. Celibatar, neîngrădit deci de perspectiva neajunsurilor familiare cari ar fi putut deriva dintr-o astfel de atitudine, revoluționar față de „prudența” cercurilor episcopale din Blaj și hoinar mult timp în lumea abstracțiilor cu tâlc ale dreptului natural, Bărnuțiu singur putea încheia, prin concentrare voită, acel superb act de spovedanie, care este *discursul* său celebru și prin care s'a încopciat pe veci în linia ascendentă a românismului dornic de creație și izbândă originală.

Cum a săvârșit acest act, care este temelia doctrinară a răzmiriței noastre de atunci și, în mare parte, și a „răzmirițelor” de mai târziu, o știm. A lansat mai întâiu celebra *chemare* din Sibiu, mobilizând românimea toată pe câmpia Blajului, căci cuvântul său trebuia să se coboare în limbi de foc peste mai multe milioane de iobagi transfigurați. Meritul lui cel mare este deci și acela de a fi răscolit mai întâiu toate straturile noastre populare, ispitindu-le irezistibil spre Meca mândriei de rasă, spre orașelul care s'a

înfipt, de atunci, ea un pumnal în coastele înfoiate ale opresorilor de alt neam.

A răspuns Ardealul? A răspuns prelung și infundat, transformându-se într-o *pădure în marș*, zguduind catapiteasma truliei turanice și înghițând cu sete de-un mileniu și mai bine spovedania marelui precursor. A răspuns fiindcă „nu era pustiu” și fiindcă neamul nostru are privilegiul latin al revelațiilor colective și a-l pătrunderii rapide în taina poruncilor istoriei.

În linii sumare, aceasta este opera cu caracter de eternitate a sărbătoritului de azi. În vecinica rostogolire a timpului, personalităților și a ideilor epocale, acesta-i va rămâne titlul de glorie și motivul de recunoștință din partea strănepoților săi, intrați acum cu și mai multă demnitate și importanță în circulația istorică mondială. Totuși semnificația ei profundă, caracterul ei evanghelic sub raportul izbăvirei noastre naționale nu poate fi localizat numai la împrejurările dela mijlocul veacului trecut. Strigătul lui de acum trei sferturi de veac a mai rodit, nu de mult, un miracol: a salvat prin oameni cari i-au pătruns, potrivit necesităților vieții noastre publice de azi, verbul înflăcărat, tânăra democrație românească a României întregite, salvând țara de toate băgăuilele unei dictaturi deghizate, dându-i liniștea sufletească pângărită timp de un deceniu încheiat și târând și masele de dincolo de munți în torentul luminos al conștiinței de sine. Și va mai rodi, suntem siguri, alte minuni de resurrecție civică, oridecâteori duhurile retrograde ale tănărului nostru stat, rotunjit în granițele lui firești, ar încerca o nesocotire a preceptelor lui salvatoare.

N. BUTA.

Evocarea lui Simion Bărnuțiu

de Bazil Gruia.

„Ardealul e proprietatea indiscutabilă a națiunii omâne”.

Azi se desvelște la Șimleul Silvaniei un bust al lui Simion Bărnuțiu. În funesta răsturnare a adevărilor care a ajuns azi drept dogmă pentru orice parvenit, însuflețirea în bronz a tribunului dela 48, dobândește o neprețuită semnificație.

Cine a fost Simion Bărnuțiu, e inutil să mai subliniem. Câteva rânduri de gazetă pot prea puțin prinde din complexul unei personalități atât de profund încadrat în istoria izbăvirilor valahe. Totuși evocarea omului care acum 82 de ani a formulat juridicește dreptul națiunii române asupra Ardealului se cere învrednicită dacă nu de considerații biografice și istorice — prea banale de atâta repetiție — cel puțin de câteva considerații de actualitate.

Cine vrea să stăruie istoricește asupra vieții și activității național-politice și culturale a lui Simion Bărnuțiu, face desigur o muncă lăudabilă. Care nu e streină nici de trudă, nici de sacrificiu de timp și nici de mulțumirea de sine de a fi putut trăi din hrisoave epopeea de pe Câmpia Libertății.

Totuși — repetăm — în câteva rânduri garmond sau garmond cursiv nu se poate face și istorie și considerații pe care actualitatea le cere.

Evocarea lui Bărnuțiu în bustul de bronz dela Șimleu constituie pentru noi o dublă dovadă.

Întâi dovada străduințelor Ardealului de a se uni cu Patria-Mamă. Astăzi când în involburarea politicianistă unii oameni de talia Mareșalului Averescu sfășie aureola Unirii prin „teoria stupidă a desrobirii”, bustul lui Băr-

(Continuare pe pag. II.)

Palatul regal din Cluj

va fi ca mâine o realitate în var și cărămidă care va însemna încă o biruință a sufletului românesc în metropola Ardealului. Inițiativa atât de îmbucurătoare a dlui sub-director general al polițiilor Dr. Eugen Bianu, a pr-dus în Ardeal nu numai o fericită senzație, ci și o unanimă mișcare de coordonare a forțelor spre îndeplinirea ei cât mai grabnică. Ideea unei reședințe de vară a Regelui nostru iubit Carol II. a fost primită dincoace de munți cu acea expansiune de entuziasm care a fost întotdeauna specifică Ardealului în dragostea și credința lui față de dinastie și tron.

Sentimentele pe cari le nutrim față de M. S. Regele Carol II., încă din timpul cât era Prinț-moștenitor și în pribegie, ne-au încăl-

zit de data asta sufletele în desfășurată bucurie de a putea ridica în Capitala Ardealului un palat în care să-L vedem cu ochii în mijlocul nostru dacă nu în permanentă, cel puțin în câteva zile sau săptămâni din an. Va trebui să contribuim cu toții alături de obolul oficialității pe lângă sufletul nostru și cu banul nostru, pentruca acest gând slăvit să se înfăptuiască în cea mai scurtă vreme.

Dragostea Regelui Carol II. față de „iubitul Său Ardeal” și dragostea Ardealului față de El trebuie să aibă posibilitatea materială de a se cementa și mai temeinic spre binele neamului românesc. Or, ce poate constitui în acest sens ceva mai util și mai fericit decât palatul regal de mâine care ni-L va aduce mereu între noi, să-L vedem de aproape, să-L servim și să-L iubim și mai mult.

„CHEMAREA”.

Evocarea lui Simion Bărnuțiu

(Continuare din pagina 1.)

nuțiu se ridică aspru ca o muștrare și evocă deodată toată tragedia Ardelenilor în dorul și setea lor de a se uni liber și fără condiții cu Vechiul Regat.

Bronzul tribunului care a răsmăritat pe Câmpia Libertății sufletul durut al Ardealului, aruncându-l încâlzit de torța conștiinții naționale în epopeea dela 48, se desprinde crâncen pentru toți denigratorii României-Mari.

Alături de Bărnuțiu porcă vedem cum se înșiruie mucenicii Ardealului „desrobite de baionete” cum se întălesc oasele frânte ale lui Horia cu obraji palmuși ai lui Iancu și martirii arși de vii de către Urmâncy cu Ion Arion, care a căzut împușcat pe drumul Albei-Iulii lui 1 Dec. 1918.

A doua semnificație de actualitate care învrednicește evocarea lui Simion Bărnuțiu este: recunoștința generației tinere față de revoluționarul de pe valea Târnavelor. Bustul lui Bărnuțiu dela Șimleu se ridică din inițiativa studențimii. Nimic mai frumos, nimic mai înălțor în aceste zile de materialism crâncen și de voită supralicitare a sentimentului național.

Nimic mai drastic în ripostarea pe care Ardealul o dă nenorociților „desrobitori” din partidul poporului (fără popor) decât acest omagiu al generației tinere pentru trecutul plin de jertfe al Ardealului, în care figura lui Bărnuțiu se situează în primele rânduri.

Studentimea română — care ca mâine va lua în mâinile sale destinele acestei nații — se prosternă înfiorată de recunoștință în fața bustului care tate în imensitatea eternității, figura tribunului dela 48. Generația tânără prin închinarea ce o face lui Simion Bărnuțiu dă în același timp replica cea mai crâncenă tuturor blasfemiatorilor de rea credință cari în goana după atotputernicia efemeră, scuipă pe toată biruința conștiinții naționale, întruchipată în această frumoasă România-Mare.

Bazil Gruia.

+ Puiu Cismaș

Prietenul meu mic Puiu Cismaș, a murit. Mulți se vor întreba curioși ce justifică evocarea copilului de 9 ani — cu păr mățos și bălău — în această gazetă a tineretului național-fără-nsc?

Fiindcă mulți nu au avut de unde ști cine a fost acest copil-șinger, atât de devotat d-lui Iuliu Maniu.

Fiindcă prea puțini înși știu că cel mai înflăcărat cititor al „Chemării” și al „Foi Voinicului”, a fost Puiu Cismaș.

Cu câtă dărușie se ruga el adesea de bunica sau mamă-sa, să-i citească cu glas tare articole închinare lui „băciu” Maniu.

Fiindcă Puiu Cismaș era „per-tu” cu prim-ministrul actual al României-Mari, încă din vremuri grele de opoziție.

Mi-aduc aminte cu câtă mândrie sta lângă d. Maniu în fruntea mesei, acum doi ani, când în preajma Adunării dela 6 Maiu, șeful partidului Național-Tărnăvesc trecuse și prin Uioara.

Și cât de furios era când cineva cuteza să spună un cuvânt rău despre Iuliu Maniu.

Astăzi Puiu Cismaș — copilul frumos și umitor de inteligent — nu mai citește nici „Chemarea” nici Foia Voinicului”. În schimb, răul e mai bogat cu un șinger.

D. Iuliu Maniu mai sărac cu un credincios.

Iar noi prietenii lui chemăriști, îndurerăți că am pierdut pe cel mai mic și mai bun dintre noi.

Puiuule scump, dormi în pace!

B. G.

Ceții și răspândiți
„CHEMAREA”

Cum se explică deficitele Operei din Cluj

IX.

Am avansat că vom încerca să lămurim pe cetitorii noștri mereu mai cu multă grijă pentru operă, cărei misterioase împrejurări se datorește faptul că valcarea artistică a soliștilor e cu mult inferioară solistelor, atât în ansamblu, cât și luat fiecare aparte și individual? Dar n'am reușit să găsim nici o explicație acceptabilă, decât că — zic unii — poate oameni sus puși la operă și cari au avut și ei voce pe vremuri, nu vreau să angajeze forțe distinse, pentru a nu spălăci ei memoria... vocii... trecută de mult în neantul nimicirii... Desigur că ar fi o argumentare bizară, noi nu o putem accepta, am înregistrat-o ca o simplă versiune, care totuș e în circulație. Vom fi recunoscători operei, dacă ne va da o explicație cu un da sau ba la svonul că sexul gingas dela Operă, nu e tratat prea cu multă gingășie. Sexul tare însă, mai războinic, nu cedează dictaturei administrative cu una cu două, rămân pe loc împreună cu numele operei, iar publicul în semn de mare aprobare... rămâne și el, dar... înafara operei.

Nu vrem să abuzăm de spațiul prețios al ziarului nostru lungind spusele noastre la extensiunea meritată a pro-

blemelor Operei, dar nici nu am putea termina numai cu cele de până acum. De aceea pe scurt vom mai spune una-alta, asortând dintre multele informațiuni dela redacție pe acele, pe care le credem de o acută actualitate, lăsând pentru iarnă câte una alta.

Un domn foarte onorabil, bucurându-se de o mare reputație între români, ne roagă să întrebăm Opera dacă știe aceasta că circuitul ei electric este putred și că el periclitează edificiul Operei în mod foarte serios. Credem că ar fi bine dacă ar verifica mai de aproape aceasta gravă chestiune, dându-i soluția dictată de împrejurări, fără întârziere.

Un alt personaj select, ne roagă să subliniem cât se poate de gros, protestând vehement pentru faptul că a fost lăsat să plece dela Operă dl Ujeciu, când era unul dintre cei 3-4 artiști ai Operei, cărora le compete acest titlu prea demonetizat de altfel pe al noi. Protestăm din nou.

Pentru numărul viitor lăsăm câteva probleme mai mărunte, și apoi vom trece la final, oferind conducerii Operei ospitalitatea ziarului nostru spre a-și spune păreriile relativ la spusele noastre.

Totul de dragul artei.

Hărțuiți de mari greutăți bănești și neajutați la timp de onorații noștri cetitori cu achitarea abonamentului, am fost constrânși a urca costul abonamentului la 200 lei anual, începând cu 1 Septembrie.

Credem că onorații noștri cetitori vor înțelege deplin justificata măsură luată și până la achitarea imediată a abonamentului ne vor procura plăcuta constrângere de a putea — după achitarea datoriilor — micșora din nou costul abonamentului.

Turburările din Ungaria

Dictatura bethlenistă a țării vecine ne-a obicinuit să ne îndreptăm ochii doar asupra recidivistelor tentative revizioniste, fără să scrutăm cătuși de puțin situația sa internă.

În refrenarea continuă a aceluiași „Nem, nem soha”, urechea a rămas surdă la celelalte falseturi și note stridente ale politicii maghiare. Mărturisim că nici nu bănuim chiar cât de efervescentă poate fi nemulțumirea împotriva guvernului Bethlen.

Regimul contelui care ațintise privirile vecinilor noștri într-o neastăsenică permanentă spre granițe, credeam că a reușit să ofere maghiarimei maximul ce-i putea oferi.

În pofida politicii sale flagrant antidemocratice, regimul Bethlen s'a menținut ani de-a rândul la conducerea Ungariei, ațâțând în fața ochilor roșii de dorul revanșei acelaș steguleț al lui „Nem, nem soha”, fără însă a putea face nici un pas serios spre rectificarea frontierelor.

În acest timp problemele interne au fost cu totul neglijate. Tirania de sus s'a repercutat asupra masei poporului maghiar într-o penibilă criză economică și în desemnarea tot mai accentuată a unei mase de șomeuri, aruncați în volbura anarhiei și a disperării.

Până când mitul revanșei a putut dura, cu cele mai inimaginabile sacrificii, guvernul Bethlen olog în înfăptuire interne, s'a putut totuși menține.

Dar mitul se spulbera cu fiecare clipă care trece.

Ochii injectați de himera revanșei se limpezesc și încep să vadă clar iar mințile încep să se desmetecască.

Poporul maghiar înșelat în așteptările de politică externă, care acum guvernului Bethlen socoteală despre realizările sale în problemele

interne. Dar guvernul Bethlen e olog în această direcție.

Politica sa internă se chinuie între o tiranie odioasă și un șomaj înfiorător în rândul muncitorimii, agravat de o acută criză economică.

Situată în lumina acestor considerații democrația sângeroasă dela 1 Septembrie apare mai mult decât explicabilă.

Muncitorimea flămândă a ieșit în stradă și a protestat împotriva regimului de deghizată dictatură și impotentă svârcolire revanșardă al contelui Bethlen. Pe străzile Budapestei, poporul a tipat ca pe vremea veche „panem et circensem” al Romei, „păine”!

Poliția le-a dat în schimb ascuțituri de săbii și plumburi de armă. Muncitorimea și poporul a răspuns cu pietre și îndârjirea revolverelor.

Au căzut morți și sute de răniți. Panica s'a întins îngrozitoare ca o inundație și cutremurătoare ca un incendiu. Situația internă a Ungariei a suferit grave sbuciumări tocmai în clipa în care unii timizi începeau să țâțâie de frica Ungariei.

Guvernul Bethlen își numără zilele. S'apropie scadența unui trecut plin de greșeli, a unui scandalos monopol al câtorva grofi cari s'au prea obicinuit să vorbiască în numele Ungariei nesocotind cu desăvârșire idealurile mari ale poporului de jos.

Ungaria se vrea încadrată în rândul țărilor democratice ale Europei. Guvernul Bethlen a ținut-o un deceniu în întunecul unei oligarhii anacronice și păgubitoare.

Tulburările recente sunt un preludiv care dovedește că până în sfârșit se va instaura și în Ungaria o eră nouă de sinceră și reală democrație.

EMIL TELEACU.

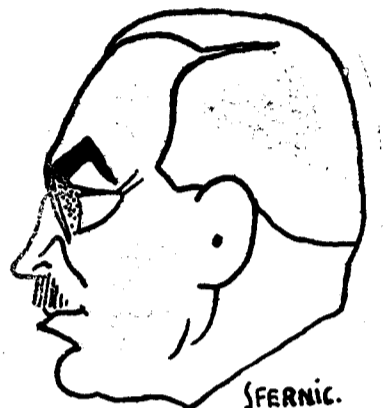
A. Demetriad

Artistul de mare anvergură D. Demetriad s'a stins. Moartea sa — care mai putea să întârzie — a sguudit pe toți acei cari l'au cunoscut sau i-au cunoscut doar fama rampei. În istoria teatrului românesc moartea sa a lăsat vacuum imens, pe care greu se va găsi un altul să-l umple cu acelaș talent de măestru.

Noi ardelenii am avut față de Demetriad întotdeauna o venerație și a fost unul dintre artiștii noștri iubiți.

Ca dovadă încreștăm aici teatrul din Beiuș, dela frontiera de vest a țării, care a purtat cu ani înainte și va purta încă multă vreme numele lui A. Demetriad.

Alături de lacrimile unei țări întregi, deplângem și noi pe marele artist și măestru al rampei care a fost A. Demetriad.

D. ministru Valer Moldovan,

distinsul fiu al Țării Moților va reprezenta guvernul la serbarile dela Abrud ara jate de Uniunea Femeilor Române sub patronajul M. S. Megina Maria.

Administrația județului Cluj

No. 14418—1930

Publicațiune de concurs

În conformitate cu dispoz.țiunile art. 78 din Regulamentul Legii Stat. Funcționarii publici, se publică concurs pentru completarea următoarelor posturi vacante la Administrația județului Cluj:

1. Șef al serviciului financiar.
2. Șef al serviciului învățământului.

Pe lângă condițiile generale prescrite de art. 5 și 7 din Reg. Legii Stat. funcț. publici postulanților li se mai cere diploma prevăzută la art. 183 punct 3 din legea pentru org. adm. locale.

În postul de șef al serviciului financiar vor fi preferați cei cu practica financiară sau administrativă.

Salariile împreunate cu aceste posturi sunt acele prevăzute în bugetul anului 1930.

Postulanții își vor înainta cererile înscrise conform art. 7 din regulamentul legii Stat. funcț. publici, iar cei cari sunt în serviciul administrației județului însoțite de statul de serviciu, până la data de 30 Septembrie 1930. Cererile înaintate după această dată nu se vor lua în considerare.

Cluj, la 29 August 1930.

Președiate: (Indescifrabil).

2062 p. Secr. gen.: (Indescifrabil).

Primăria Municipiului Cluj

No. 17897—1930

Publicațiune de licitație

Primăria Municipiului Cluj publică concurs pentru furnizarea materialelor de Fierărie, Rotărie, Curelărie, Tâmplărie și pentru mecanici, necesare Atelierului Central.

Licitația va avea loc în ziua de 9 Octombrie 1930.

Oierțele se vor înainta Comisiei de licitație în sala No. 5 a Primăriei în plic închis și sigilat împreună cu garanția de 5% în efecte sau numerar.

Tablourile despre materiale se pot vedea la Serviciul Intreprinderilor, Camera 20 a Primăriei.

Cluj, la 1 Septembrie 1930.

35 Primăria Municipiului Cluj.

Pintenul oligarhiei

Ca și un răspuns al realității, pentru acea reverie în care la spatele hlamidelor cardinale, se ascundea ideologia revanșardă a oligarhiei maghiare, muncitorimea social-democrată din Budapesta a spălat cu sânge bulevardele pe cari înainte cu câteva zile au defilat cu un alai domnesc — între halebardieri și viteji împintenați — conții și nababii, oficialități și oaspeți adunați să slăvească memoria sfântului Emeric.

Sângeroasă încheiere a unui praznic național chemat să atesteze lumii disciplina spirituală, unitatea sentimentelor și nobleța blasonată cu sfinți chiar dela începuturile acestui popor imigrat în Europa.

Cuibul de oligarhie din mijlocul continentului nostru s'a cutremurat o clipă văzând îndârjita și refractara ținută a muncitorimii în fața programului de acțiune al guvernărilor.

Muncitorimea maghiară vrea pâine și lucru, ce nu cunoaște motive de revanșe și patrii milenare ciuntite. Acele zeci de mii de infomeți — dintre cari unora burta le-a fost umplută cu plumbul din carabin le honvezilor — știu că sunt mai mulți, decât acea clică de ariviști și parveniți cari agitând tricolorul națiunii — de fapt întunecați și suferind de dorul moșiilor pierdute în statele successorale și de nădejdea unei reveniri în consiliile de administrație a băncilor și industriilor din provinciile alipite — caută să atragă atențiunea poporului maghiar spre nizuinți cari îi vor face imposibilă existența în mijlocul popoarelor democratice ale Europei.

Probleme sociale nu se rezolvă cu o psihologie în care predomină ura și invidia. Atât timp cât în Ungaria se va governa în numele unei clase sociale care a degenerat (— și nimic nu este mai firesc —) vigoarea și avântul care pornește din popor și pentru popor deci pentru omenire — va fi pervertit și îndreptat pentru a servi unei infeudări omnipotente.

Plugarul și muncitorul din Ungaria are de revendicat și de luptat acerb și cu puține șanse de reușită până să ajungă acolo unde sunt muncitorii și plugarii unguri dela noi La noi votul universal a înstăpânit poporul pe frânele guvernării, exproprierea l-a făcut stăpân la el acasă. Muncitorul are o serie de legi cari îl apără în fața cu exploatarea nemiloasă a patronului. Cetățenii noștri de naționalitate maghiară să țină minte acest lucru.

Șase morți, patru muribunzi, 55 grav și 300 ușor răniți are revoluția infometăților din Budapesta. Aceste sunt datele comunicatului oficial. Toate sunt bune. Dar ce va zice social-democrația din celelalte state? Ce va zice Macdonald, social-democrația germani, ba chiar și fascismul statului corporativ italian?

Probabil Ungaria va găsi un motiv în plus pentru a și cere ridicarea efectivului militar. Guvernării ei vor face pe nevinovații și vor aștepta o nouă ocaziune de a serba și cu mai mare alai un alt sfânt al națiunii.

Ion Sălăgianu.

Tot una e...

Pleacă sau nu pleacă d. Vintilă Brătianu dela șefia partidului liberal? Pentru noi, tot una e. Cunoscători ai „luminății“ politice vintiliste, ar trebui chiar să regretăm debarcarea dsale. Pentru că, pentru partidul național-țărănesc gafele dlui Vintilă Brătianu n'au constituit decât motive de întărire și de ușurare a cuceririi punctelor de luptă doite. Oricum e mai ușor războiul când ai în față un dușman inferior ca tehnică.

Dar, obicinuiți să judecăm o chestiune prin prisma intereselor superioare a țării, nu prin ochelarii de partid, ar trebui să jubilăm și să exclamăm accente de bucurie că pleacă d. Vintilă Brătianu. Ar trebui să zicem că: în sfârșit țara românească se desrobește de chinezeasca temniță a lui „prin noi înși-ne“ și poate respira liberă.

Și totuși, după cum am spus la început, pentru noi plecarea sau neplecarea dlui V. Brătianu tot una e. Din simplul motiv că dsa nu mai e pericolos pentru țară. La 8 Iunie baciului vintilist i-s'a găsit în sfârșit mult căutatul ser, care-l face complet inofensiv. Preparatul a fost adus direct dela Paris, pentru ca țara aceasta bună, dar prea mult mulsă de toți grăjdarii de bună și de rea credință, să fie în sfârșit imunizată și păzită de orice nou pericol.

De aceea coloratele reportajii ale presei cotidiene, cari se întrec în deslegarea crizei de șefie din partidul liberal, pe noi ne lasă rece. De ce să acorzi importanță unei probleme pe care deja istoria a rezolvat-o — sub unghiul intereselor țării — definitiv. Că va fi d. Vintilă Brătianu sau d. Duca, sau d. Tătărescu, șeful de mâine al unuia dintre partidele liberale, ce importanță poate avea?

Ce consecințe pot rezulta din schimbarea de conducere a unui partid mort pentru țara românească, și îngropat sub vremurile noi pe cari nu le-a înțeles niciodată și pentru cari în loc să fi lucrat, a depus o drăcească opintire să le înlăture?!

Nici una. Partidul liberal vechiu pe care îl conduce încă d. Vintilă Brătianu, nu mai numără în politica actuală nici cât fragmentara și minuscula grupare a dlui Cuza. Pentru că dacă antisemitismul are un program, vechiul liberalism vintilist sau guțățăresc este olog și sterp de orice ideologie corespunzătoare actualității.

Este un clan bancar, antidemocratic, dictatorial care agonizează prin anacronismul lui.

De aceea, încă odată repetăm, că pentru noi sbuciumările din tagma stațiilor „liberale“ nu prezintă nici un interes.

Morții cu morții, viii...

Valer Pogăceanu.

In tabăra liberală

De luni de zile, — exact din momentul, în care s'a deschis pentru Țara noastră o epocă de senin optimism, — asistăm la un inedit proces de dezagregare a partidului liberal. Intitulându-se cu o justificată mândrie partid de ordine și cumpătate, el ne oferă totuși spectacolul celui mai autentic haos și a celei mai complete debandade. Fenomenul este prea interesant decât să nu încercăm să-i pătrundem tâleul.

Divizați în trei ramuri, liberalii constituie azi tot atâtea lagăre, ori se pretează la atacuri reciproce ce ne permit să privim în tainele existenței lor. Grupul I. Th. Florescu, strâns în jurul „Omului liber“ este prima dezidentă importantă. Georgiștii formează însă în evoluția crizei actuale un element cu mult mai interesant, căci înțeleg să pornească dela realitate. Vintilistii în sfârșit sunt conservatorii partidului, partizanii celei mai perimate încăpăținări și rezistențe. Conservatorul poate fi util când pleacă dela ideea națională, când însă îl domină doar interesul strâmt de partid, el devine steril și în speță chiar periculos.

În viața noastră constituțională există două puncte fixe: regele și națiunea. Un partid politic, care are pretenția să conducă statul român va avea deci să se așeze între ele de așa manieră încât să țină un echilibru normal. Or, ce s'a întâmplat cu liberalii? Îndepărtându-se încet de popor, pierzând contactul cu el și cu năcăzurile sale, ei au rupt în 8 Iunie legătura și cu cel de-al doilea factor: coroana. Valul de popularitate ce a încunjurat pe M. S. Regele Carol II. din orimul moment al prezenței sale în Țară, dovedește, cât de puțin însemnau liberalii atunci. Ziarele nu exagerau când vorbeau de o unanimitate entuziastă pentru Tatăl Voevodului de Alba-Iulia. Era o unanimitate, pentru că restul nu conta pur și simplu.

Acuma partidul liberal mai trece printr'o criză, aceea a șefiei. Ambițiile personale ale unor fruntași ahtiați după coroana partidului liberal precum și manevrele meschine ale trăgătorilor de stori de mâna a doua, ne-au oferit o campanie hazlie de auto-mutilare a „singurului partid ce poate forma guvernul de mâine“. Acuzații reciproce, murdării lansate cu un ingenuu zel, ironii și întepături mărunte; iată armonia mult căutată din disciplinatul partid al lui Vintilă Brătianu.

Acesta este partidul liberal. Desorganizați, fără șef și fără program, ce să corăspundă vremurilor ce trăim. Zeci de ani a crescut și s'a dezvoltat, iar 2 luni l-au destrămat.

„Sic transit...“

Păcurariu.

Importanța ședință a „Chemării“ la Satu-Mare

— Adunarea generală a organizației chemăriste din Satu-Mare. —

În 31 aug. a avut loc la Satu-Mare o adunarea generală a cercului Chemărist din județul Satu-Mare la care au luat parte o mulțime de tineri chemăriști precum și bătrâni.

Dela Cluj a participat Directorul Chemării în frunte cu d. deputat V. T.lea, Ion Martalogu, și dr. Emil Pop prefect de Odorheiu.

Președintele organizației „Chemarea“ din localitate d. Lucian Bretun, avocat deschide adunarea saluând pe oaspeți. În continuare arată necesitatea conveniriilor la care trebuie să ia parte conducerea centrală a Chemării. Pe aceste meleaguri chemăriștii depun o activitate secundă pe toate terenurile, luând parte la toate mișcărilor naționale și patriotice. Această activitate o dovedesc înfăptuirile ce le-au realizat. Școala de ucenici, clubul partidului, ștrandul și școala de muzică sunt opera lor. Această organizație județeană dispunând de peste 200 de tineri intelectuali și având în peste 140 de comune organizate. „Roate de voinici“, Chemarea din Satu-Mare este un sprijin real și efectiv al partidului național-țărănesc.

Dsa mai arată cum diferiții funcționari sabotează opera guvernului cerând ca să se ia măsuri drastice împotriva lor.

Intrându-se, în ordinea de zi, se discută formarea unui birou central la Cluj condus de chemăriști, care să stea la dispoziția oamenilor.

Se discută apoi chestia propagandei la sate, chestia agrară, necesitatea înființării creditului agricol și alte chestiuni mai mărunte.

S-a naște o vie discuție referitor la pensiile orfanilor, invalizilor, și văduvelor de război, cari sunt nedreptățiți față de celelalte categorii de pensionari.

La aceste discuțiuni au luat parte membrii comitetului după încheierea cărora a luat apoi cuvântul d. deputat dr. Viorel V. T.lea. După ce mulțumește pentru frumoasa primire ce le-au făcut-o delegaților clujeni și se bucură că organizația Chemării din

Satu-Mare e atât de solidă și gata în orice moment pentru luptă, îi asigură de înreg sprijinul centrului.

„Energia tinerească și idealul către care tindeți, vă îndeamnă la muncă creatoare și constructivă“.

Roază pe tineri ca să lucreze în deplină armonie cu organizația partidului, care are experiența trecutului. În orice momente grele tineretul din Ardeal a fost conștii de misiunea lui, ducând lupta pentru realizarea principiului național și democratic. Arată apoi că începând cu ziua de mâine va funcționa la Cluj un birou care va sta la dispoziția cetățenilor din Ardeal, Banat și Bucovina, dând lămuriri e necesare.

Se citește telegrama omagială către d. Iuliu Maniu care este primită cu urale.

Dură închiderea adunării oaspeții au fost conduși la casa dlui dr. Bretun unde li s'a servit masa.

CORESP.

I. Pistiner.

În cea mai febrilă perioadă de muncă, pe când partidul social-democrat aștepta încă mult dela însușirile sale, deputatul I. Pistiner a trecut hotarele vecinicii.

Suflet nobil și cumpănit, I. Pistiner, deși adversar al nostru, a depus o activitate parlamentară obiectivă, lipsită de prejudecăți și patimi.

Șef al partidului social-democrat din Bucovina el s'a năzuit să îndrepte mișcarea socialistă pe un drum de evoluție normală, streină de aventură și pericolul extremității. Cei cari au arborat la moartea lui steagul roșu, credem că departe de a fi cinstiți pe I. Pistiner, au săvârșit față de memoria lui o împilare.

De aceea noi depunem la mormântul aceluia care a fost adversarul nostru loial I. Pistiner, o caldă lacrimă de tălmăcire a regretului nostru pentru stingerea sa prea timpurie.

Serbările naționale dela Șimleul-Silvaniei.

Azi, Duminecă 7 Septembrie se desvelește în Șimleul-Silvaniei un bust al lui Simion Bărnuțiu. Guvernul a ținut să dea acestui eveniment importanța pe care o merită: de adevărată serbare națională.

Vor participa din partea guvernului, dnii Iuliu Maniu, președintele consiliului de ministrii, Alex. Vaida-Voevod, min. de interne, N. Costăchescu, min. Instrucțiunii și Ghiță Crișan, subsecretar de Stat la comunicații:

Programul serbărilor este următorul:

Orele 8 și jum.: Serviciu divin, oficiat în fața liceului de băeți. Binecuvântarea bustului prin In. Preasf. D. Archiepiscop de Oradea Valeriu Traian Frențiu și rostirea cuvântărilor.

Orele 13: Primire de către D. Prim-ministru Iuliu Maniu a delegaților autorităților și diferitelor instituțiuni.

Orele 14: Banchet în sala de gimnastică a liceului.

Orele 18: Matineu în sala teatrului orășenesc. Programul matineului se va distribui la intrare.

Orele 22! Petrecere dansantă în sala festivă a liceului.

Recidiva dlui mareșal Averescu.

Manifestările din ultimul timp ale d-lui mareșal Averescu surprind pe orice om sănătos, prin ineditul ridicolului și al cutezanței lor. Nu știm dacă d. președinte al partidului poporului (fără popor) se gândește serios atunci când ia hotărârea unei manifestări publice. Dacă da, atunci, seriozitatea d-sale comportă o largă discuție.

Ceece surprinde mai ales în teoriile și declarațiile d-lui mareșalșef al partidului averescan, este stângăcia grosolană cu care își face singur un imens rău. Gafele d-sale repetate parcă sunt intenționate aranjate ca să scoată definitiv pe d. mareșal din circulația politică, în care d-sa se vrea permanentizat pe vecie.

Căci ce alt rost și ce alt sfârșit a avut temerara și nenorocita teorie a „desrobirii” și ce alt rezultat va putea rodi articolul d-sale despre „corectitatea partidelor față de Coroană”?

Ce alt rost poate avea insulta

brută adusă Ardealului și insulta tot așa de brută adusă memoriei regelui Ferdinand, atât de diminuat în articolul d-sale recent.

Regele Ferdinand „o adevărată jucărie în mâinile șefului partidului liberal”, Regele Ferdinand „cu desăvârșire neinițiat în afacerile Statului” iată noile lozinci ale d-lui mareșal Averescu, prin cari departe de a cuceri puterea, se face nedemn pentru totdeauna de ea. Căci a vorbi astfel de făuritorul României-Mari e o nesocotință, condamnată și infamantă, care după molestarea grosolană a Ardealului prin teoria „desrobirii” pune vârf la toate.

Noi socotim că răfuiala cu d. mareșal Averescu nu mai are nici un rost. Pentru că d-sa singur se exclude din viața politică, fără a mai fi nevoie și de ajutorul nostru. D-sa singur probează în fața opiniei publice, că este absolut nechemat de a mai lua cândva frânele acestei țări.

Demagogie agrară.

(bg) In interviul acordat ziarului „Le Matin”, dl ministru Ion Mihalache a lansat o formulă, care include lapidar toate funestele cauze ale crizei noastre agricole. Pe cari, ministrul de Domenii le centralizează concret într-una singură și enormă: Demagogia agrară. Dl ministru Ion Mihalache arată că felul nenorocit în care s'a săvârșit reforma agrară de către partidul liberal, n'a fost o simplă jefuire a averii țării, ci o adevărată tragedie pentru producția agricolă. De unde, înainte de războiul marii latifundiar — au făcut din grâul, orzul și porumbul românesc, un articol preferit pe orice piață internațională, modul de realizare a regimului micii proprietăți creat prin reforma agrară liberală ne-a pus în trista situație ca orzul nostru să fie refuzat la încărcare în Hamburg.

Proasta calitate a cerealelor românești ne-a învăluit în umbra deficițară a unui primitivism agricol care a determinat pe toate țările cumpărătoare, să ne ocolească constant.

De ce grâul, orzul și celelalte produse ale noastre au fost de proastă calitate — o explică așa de temeinic dl ministru Mihalache în interviul din „Le Matin”.

Reforma agrară s'a înfăptuit sub patronajul lui Alecu Constantinescu. Partidul liberal care se laudă de atâtea ori cu reforma agrară, n'a făcut altceva decât să dea — forțat de vremurile noi — țărănimii pământ brut. Nu i-a dat unelte, nu i-a dat semințe selecționate, nu l-a ajutat cel puțin să-și înghebeze o gospodărie care să-i permită cultivarea rațională a pământului. Totul s'a făcut anapoda, la întâmplare, fără nici un cap și fără nici o grijă de viitorul țărănimii noastre.

Urmările au fost funeste. Pe lângă că producția a scăzut, ea a fost din an în an de tot mai inferioară calitate. Fauna agrară de care se bucura înainte România, s'a evaporat.

Dar în schimb criza agrară a produs o înfiorătoare criză economică. Comerțul și industria s'a resimțit profund din impasul în care a fost banditește împinsă agricultura. Iar statul în întregul lui, natural că

suferă mai mult de pe urma păcatelor guvernărilor de ieri.

Acuzat că n'a ameliorat câtuși de puțin aceste stări de lucruri, dl ministru Ion Mihalache a pus imediat pe calomnatori la punct. Ministrul agriculturii a arătat câtă străduință a depus și depune statul și câți bani jertfește pentru ea să poată oferi mai ușor țărănimii unelte de muncă și semințe selecționate, absolut necesare ridicării agriculturii noastre.

Programul economic atât de vast, elaborat de guvern, dovedește de altă parte cât de justificate sunt afirmațiile dlui ministru Mihalache.

Va concede însă oricine că e mult mai greu să lecuiști o boală în stadiul ei din urmă decât în faza primelor simptome.

Situația actualului guvern și a dlui ministru Mihalache față de problemele agrare, se găsește tocmai în această postură. De aceea, am ruga pe toți criticii chemați și nechemăți ai operei actualului guvern, să judece cu puțină obiectivitate chestiunile de natura aceasta, pentru că altfel critica e pătimasă și neavenită. Și n'are nici un rost și nici o valoare reală.

Reintegrarea Dlui Milozi.

Se cunoaște toată murdara campanie de presă, purtată cu atâta zel demn de altă cauză, a cărei victimă a fost dl Milozi, secretarul Poliției din Capitală. Se știe care a fost finalul acestei campanii furibunde de exterminare a unui om cinstit și vrednic element al poliției noastre: dl Milozi a fost scos temporar din rândul poliției.

Nedreptatea făcută însă nu putea dăinui la infinit și iată că azi sentința definitivă n'a întârziat să se producă, dreaptă și reparatorie.

Dl Milozi, a fost reintegrat în postul ce-l ocupase înainte.

Noi relevăm cum se cade acest important fapt, pentru că el are însemnate consecințe asupra prestigiului poliției românești, care prin reintegrarea dlui Milozi și-a sporit cadrele cu un element harnic și priceput, a cărui lipsă era profund simțită.

Politică și economie.

(Continuare)

Cunoaștem contra-argumentația ce ne pot opune teoreticienii „vintiliști” și pseudo-naționaliști. Deși în opinia publică nu mai prind fariseismele și falsele argumente de ale lor, deoarece domnește de mult o elucidare completă în acea privință, totuși credem că nu este inutil să arătăm, că chiar admitând, că cedarea unei baze navale ar însemna o jertfă pentru țară și admitând că peste tot, participarea capitalului strein la beneficiile bogățiilor naționale trebuie considerat ca o jertfă, totuși această jertfă, acest tribut este incomparabil mai mic și mai neînsemnat decât jertfele materiale și cele de sânge în cazul unui război de apărare.

Dela concepția „vintilistă” xenofobă aplicată cu o criminală încăpăținare și inconștiență timp de 10 ani la regimul proclamat de actualul guvern în legătură cu încurajarea intrării capitalului strein în țară, este evident un mare progres. Nu este însă suficient, fiindcă acest progres ideologic nu este în stare să realizeze concepția proclamată mai sus, cu atât de însemnate repercusiuni asupra frontierelor noastre.

Din punct de vedere pur economic o încurajare a intrării capitalului strein pe o bază absolut largă, cu orice sacrificii chiar, mai este o necesitate indispensabilă, fiindcă de ea este legată capacitatea de contribuție a cetățenilor scăzută azi la minimum. Scăzută chiar sub avel minim admisibil care este indispensabil pentru a susține bugetul statului.

La sanarea acestei situații critice numai cu ajutorul capitalului strein ne putem gândi la salvare, recoltele bune nu ne vor scoate din impas. Statul, care a devenit părtaș la întreprinderile comercializate cari au de scop valorizarea monopolurilor și a altor bogății ale țării, a devenit astfel însuș un comerciant cu oarecari îndatoriri față de populație. Trebuie să știe cum să exploateze bogățiile și veniturile expropriate prin comercializare, în interesul aceluși scop primordial, ca prin această exploatare să fie întărită capacitatea de contribuție a cetățeanului. Nu este suficient de a forma din ele o regie autonomă pe bază comercială, ci trebuie căutat ca această formație nouă să aibă un vast program de investițiuni cu sprijinul capitalului strein. Dacă capitalul strein cere în schimbul colaborării sale beneficii așa zise exagerate, mai bine să le admitem și aceste, decât să ne prăpădim și să ne prăbușim cu toate bogățiile ce avem în țara noastră.

O țară, în care capitaliștii streini au interese vaste și au făcut investițiuni cari așteaptă să fie amortizate în viitor, are toate șansele că va fi apărată față de o invaziune bolșevică și poate cota temeinic că

nu va fi lăsată să se prăbușească financiarmente.

Dar ea nici nu se va prăbuși, pentru că o adevărată, o temeinică și reală propteală a valutei noastre „stabilizate” nici nu se poate imagina altfel decât numai atunci, dacă la menținerea acestei valute au și alții un interes egal cu noi. Ce înseamnă legalizarea acestui interes, voi arăta într'un articol viitor. Aici mă voi mărgini la câteva aluzii relativ la deosebirea între un împrumut de stabilizare făcut în valuta streină, — căci altfel nu se putea și nu se poate face nefiind propriu pentru scopul ce a fost urmărit, — și o investițiune cu colaborarea capitalului strein. Și anume efectele sunt acele cari se deosebesc din punct de vedere financiar, pentru că în timp ce împrumutul de stabilizare făcut în valuta streină aduce cu sine în mod firesc eșirea devizelor din țară, în schimb o investițiune făcută cu ajutorul capitalului strein și concepută financiarmente așa cum trebuie să fie concepută, ridică cinstea leului în streinătate și aduce eșterea devizelor în țară, — ba ceva mai mult, în anumite condițiuni va putea să ridice chiar și cursul leului. Mai are și un efect neprețuit ea prezintă ocazie de muncă și ajută la reînstărirea contribuabilului sleit.

Noi, „desrobiții” mareșalului Averescu și „incapabili de a conduce” după părerea „vintiliștilor” ne-am ocupat cu astfel de idei acum 12 ani. Dar dacă vrem să fim sinceri, trebuie să mărturisim, că ne-au preocupat aceste idei mai mult îngrijați de situația economică e vechiului regat, fiindcă vedeam și știam deja atunci în ce situație primitivă și desolată se găsește agricultura, drumurile etc., și însuși bietul popor din această parte a patriei. Știam că vor sosi momente grele financiare în cari trebuie să se facă față tuturor inconvenientelor izvorâte din război. Știam ce primejdii comportă în sine o concepție xenofobă care tinde la izolarea noastră economică și propagă nesupunerea noastră la legile naturale ale interdependenței ce s' născut între statele Europei de după război și era de întrezărită deja atunci. Știam, că falsul pretext al independenței economice și al orgoliului național nu sunt altceva decât o mască care ascunde năzuințele urite, antinaționale și antidemocratice, (democrația veritabilă și integrală înseamnă a avea în vedere interesele tuturor, nu numai ale unei clientele politice de partid, deci este antidemocratic, de a rezerva totul pentru oamenii grupați în jurul Băncii Românești sau pentru cernul dlui Barbu Știrbey).

Dr. AUGUSTIN VENTER.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Unui mitocan de dezrobii. Frate dragă, în politică trebuie să fii mai subtil. Acolo altfel trebuie interpretate cuvintele și noțiunile. Dta ai înțeles că dl cu dezrobirea a vorbit de oameni! Dar de unde! Era vorba de bani! Știi lei, de ai Băncii Naționale! Lei cari erau sub aspirarea cetățenilor, au fost dezrobiți de... știi Dta. Într-o noapte misterioasă au avut chiar un mare succes, au dezrobii 13 milioane, pe lângă trei mii trei sute treisprezece milioane trei sute treizeci și trei mii — trei sute treizeci și trei miliarde, dezrobiți în cursul ofensivei lor de dezrobire a leilor.

Preasfinției Sale Părintelui Pop paroh-administrativ al Operei Cluj.

Doamne miluește-ne; Doamne miluește-ne, Doamne îndură-te spre noi. Amin. Gurile rele vorbesc că brăul roșu la care râvniți pentru meritele mari realizate slujind la altarul zeiței Thalia, o să c'am întârzie nițel, pentru că zeii au plecat de pe pământ, iar aceia cari au trecut la cultul unui singur zău, al Atotputernicului, reprezentându-i puterea, aceia pare-mi-se înclină a-ți recunoaște me-

rite... păgâne. Ce să facem. „Ridica-vom ochii noștri spre cer, de unde va veni ajutorul...” dar dacă întârzie nu Vă supărați. căci nu Vă cunoaștem precis situația și convingerile. Preot da, dar pare-ni-se că Thalia — zeita predilectă a Dtale — și a tractului Operei a fost păgână, așa că cu cele păgâne noi, nu ne ocupăm. În mod special ne ocupăm de Dta, care ori um credem mai repede ești pogan, decât păgân.

Dl. Vintilă Năcăjitu. Nu mai dispera, nu are rost, căci dl. Vintilă Brătianu tot șef rămâne precum vedem. Că răm ne deschisă întrebarea că la cine va fi șef, aia îi altă socoteală. Partidul se topește, el se duce, dar Vintilă rămâne tot șef. „Quod erat demonstrandum.”

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN